

om i Landet findes mangfoldige, større og mindre, Hovedgaardsparceller, som have beholdt Skattelettelser. Det er altsaa klart, at disse to Ting slet ikke staae i uadskillig Forbindelse med hinanden. Men, mine Herrer! lad os endog for et Dieblisk oversee dette, saa maae vi dog i alt Fald ikke glemme, at efter de bestaaende Forhold finder der den nøieste Sammenhang Sted mellem Godsæiernes Forpligtelse til at indestaae for Skatterne og deres Forpligtelse til at bortfæste Bøndergods; og, er der Noget, som for at opnaae, at Erstatningen for Skattemoderationen skulde bortfalde, uden videre vilde have Fæstebaandet hævet, saa at Jorden uden videre skulde undergives Godsæiernes frie og ubundne Raadighed? Dette troer jeg dog ikke, De mene (Nei!); jeg vilde ansee det for en stor Ulykke, og jeg vilde være den Sidste til at sige Ja dertil, fordi den danske Bøndestands Vel ligger mig paa Hjertet (Bravo!).

Nu vil man vel sige: ja, alt Dette kan være godt nok, men det beviser dog intet. Vi maae stille os paa et høiere Standpunkt, og vi maae gjøre os det klart, hvad der stemmer med rigtige Besatningsgrundsætninger; vi maae da see at udfinde en i Sandhed ligelig Fordeeling af Skattebyrden, og vi maae sige, at, hvor der er Mere at give af, der kan og skal Staten ogsaa tage Mere i Skat; altsaa — fordi Besidderne af det privilegerede Hartkorn have Mindre at skatte, derfor maae de ansees som de, der have Mere i Pungen, og maae derfor paalægges saameget Mere i Skat, at de komme til at svare ligesaa Meget som Besidderne af det uprivilegerede Hartkorn. Jeg tilstaaer, at det har undret mig — ikke her i Salen, thi her troer jeg ikke, at det er freikommet, — men andetsteds at høre af forstandige Mænd en saa uforstandig Tale; thi det er en aldeles feilagtig Forudsætning, at der hos Besidderne af det privilegerede Hartkorn, fordi de eie saadant Hartkorn, er Mere at tage. Det er vel ganske rigtigt, at der af det privilegerede Hartkorn som saadant svares mindre Skat, men vi have tillige seet, og det er ligesom et Factum, at denne Skattelettelser af Bedkommende er betalt. (Nei!) Ansee De, mine Herrer! det Overskud af Capitul, som paa Grund heraf indestaaer i det privilegerede Hartkorn, for Intet? og ville De intet

Gensyn tage til Renterne af dette Overskud? Det er for mig ganske aabenbart, og jeg har allerede udtalt det tidligere, at Skattelettelser er en Rettighed, som knytter sig til Jorderne, uden Gensyn til, hvo der eier dem, og ingenlunde kan betragtes som en Begunstigelse for de nuværende Besiddere. Den Ulighed, som i sin Tid har fundet Sted, den er udjævnet i Tidernes Løb, og det Forhold, som for Dieblikket bestaaer, er derfor i Grunden nu netop den sande og retfærdige Lighed. Det vilde, mine Herrer! være en ligesom Uretfærdighed, om man vilde lægge en ny særskilt Skat paa det privilegerede Hartkorn; men det er det Samme, naar man haver Skattebeneficiet uden Erstatning; det er, siger jeg det Samme, kun i en anden Skikkelse.

Men — hedder det — „Landet er i Nød“, og denne Tante er ofte under vore Forhandlinger dukket frem. Ja, mine Herrer! naar Landet er i Nød, naar Fædrelandet er stædt i Fare, da ere vi Alle lige, da strækker enhver dansk Mand sin Vilde sig ligesaa vidt som hans Gyne (Tscherning: Men hans Gyne ikke saa vidt som hans Vilde!) da strækker hans Vilde sig ligesaa vidt som hans Gyne. Man har endog her i Salen spurgt, om virkeligt under de nuværende Forhold Besidderne af det privilegerede Hartkorn kunde være bekendte at modtage en saadan Erstatning; man har, for at jeg skal sige det reent ud, talt, som om man vilde sætte Besidderne af det privilegerede Hartkorn i Gæbestoffen, thi dette ligger egentlig i hiin Uttring. Man har henvendt sig til det danske Folks patriotiske Følelser og spurgt, om det var Patrioteter, der fremkom med saadanne Fordringer. De ville billige — mine Herrer! — at jeg ikke lader disse Uttringer gaae uberørte hen; men jeg tillader mig at mene, at de grunde sig paa en fuldkommen Misforstaaelse. Det er ganske vist, at, naar Fædrelandet er i Fare, bør Alle være rede til at bringe endog de dyreste Offre. Vi have idag voteret et Statslaan indtil en Sum af 7 Millioner, som skal yde Ministeriet Midler til med Værdighed og Kraft at værne om Danmarks Ret og Ære, og jeg er fuldkommen overbevist om, at vor Utaalmodighed i denne Sag har været tro Afspærg af det danske Folks Stemning